

[Arbejdsministeren.]

skiftende svejsepladser. Udvalget er nu ved at færdiggøre et udkast til sådanne regler, som kan forventes udsendt af direktoratet for arbejdstilsynet i den nærmeste tid. Det er endvidere meningen at udsende regler for forskellige typer svejsearbejde, efterhånden som udvalget færdigbehandler problemerne.

Efter de forventede regler skal svejsepladserne indrettes således, at det som altovervejende hovedregel ikke vil være nødvendigt at bruge åndedrætsværn. Indåndingsluften må ikke indeholde forurenende stoffer i sådanne mængder, at de hygiejniske grænser vil blive overskredet, og de hygiejniske grænseværdier vil blive ændret, efterhånden som nye forskningsresultater berettiger dertil.

Ved arbejde på skiftende svejsepladser, hvor det ikke er praktisk muligt ved hjælp af ventilation at holde luftforureningen under acceptable grænser, skal der benyttes åndedrætsværn. Det samme er tilfældet, når det farlige stof beryllium indgår i svejsningen. Endvidere — og det skal være det sidste — vil arbejdstilsynet naturligt følge den videre udvikling, så at krav kan sættes ind mod nye farer, der måtte opstå.

Aage Frandsen (SF):

Jeg vil gerne takke arbejdsministeren for svaret. Jeg forstår, at man arbejder med problemerne vedrørende svejsning og er klar over, at der er en række problemer vedrørende dette. Men man kan nok have sin mistanke om, at det ikke vil være tilstrækkeligt, det, som man i øjeblikket lægger op til.

Det, der lå i arbejdsministerens svar, var jo, at man forsøger at begrænse de gener, som svejsningen nu engang volder, og ikke prøver på at fjerne dem. Jeg har allerede i min begrundelse været inde på, at det ikke kan være tilstrækkeligt at prøve på at klare problemerne ved en form for anvendelse af masker, men at det centrale i denne forbindelse må være, at man søger at undgå, at svejserøgen opstår, eller prøver på at sørge for, at det materiale, man bruger, ikke er giftigt.

Derfor vil jeg spørge ministeren, om ikke det var rimeligt, at man samtidig med det arbejde, der nu går i gang, søger at finde frem til midler, som sikrer, at det middel, man bruger i forbindelse med svejsning,

ikke er giftigt. Jeg tænker i denne forbindelse på, at den rapport, som arbejdsministeren henviste til fra 1971, netop er blevet underkastet en betydelig kritik, ikke mindst i den sidst udkomne bog om svejsning, Håndbog for Svejsere, hvoraf det nemlig fremgår, at en række af de ting, som man nåede frem til i 1971, må karakteriseres som ret så tvivlsomme og fremstiller forholdene for svejserne lige lovlig rosenrødt.

Arbejdsministeren (Johan Philipsen):

Når hr. Aage Frandsen henviser til den kritik, der blev fremført imod rapporten fra 1971, er det korrekt. Men det var jo netop den kritik, der gav anledning til, at man allerede i 1973 tog problemet op og altså fortsat har arbejdet med det problem siden. Det arbejde må efter min mening fortsætte med alle midler, for at vi kan få dette problem løst.

Bay (FP):

Også jeg vil takke arbejdsministeren, men samtidig spørge: hvis og når vi får bedre sikkerhedsforanstaltninger over for svejsearbejde, hvorledes vil man så forholde sig? Og har man øje for, at mange udenlandske firmaer ved opstilling af store fabriksvirksomheder har montører, der har deres egne materialer med? Hvilke foranstaltninger vil man sætte ind over for disse firmaer?

Arbejdsministeren (Johan Philipsen):

Reglerne kommer til at gælde alle, der arbejder på dansk jord.

Aage Frandsen (SF):

Jeg er naturligvis glad for, som arbejdsministeren nævnte det, at den kritik, som er opstået på grundlag af rapporten fra 1971, er grundlaget for det arbejde, man i øjeblikket udfører i arbejdstilsynet og i arbejdsministeriet.

Men det, som jeg også nævnte, og som jeg mener må være meget centralt i diskussionen omkring arbejdssikkerhed, er, at man sørger for, at man ikke bare afbøder ulemperne ved arbejde med farlige stoffer, men at man simpelt hen sikrer, at ulemperne ikke opstår. Det vil sige, at man på en eller anden måde forbyder de farlige stoffer, og i dette tilfælde, at man sikrer, at svejsning